

Phần 1

Kéo Thanh Đào nằm xuống song song với mình lên lớp cỏ xanh, Hoàn Vũ mỉm cười:

- Có một ngày vui chơi như thế này thích thật!

Thanh Đào ngoan ngoãn nằm bên cạnh Hoàn Vũ, cô liếc mắt sang Hoàn Vũ đang lót hai tay xuống ót và nhìn lên vùng trời xanh, có những đám mây trắng trôi bồng bênh. Thái độ tự nhiên của anh khi kéo cô nằm xuống, như một người bạn đồng phái. Thanh Đào cảm nhận môi. Liệu anh có biết mỗi ngày, cách cư xử của anh khiến trái tim cô đổi thay rung động.

Chợt, Hoàn Vũ ngồi dậy, giọng anh tức giận:

- Không hiểu nghĩ sao nữa...

Hoàn Vũ bỏ lời câu nói tức giận. Thanh Đào cũng ngồi dậy theo

- Chuyện gì vậy?

- Ba anh muốn anh có chuyến về quê với ông, nghe đâu đưa con "ma cây" nào đó về nhà cụ mang giúp đỡ cho đi học tiếp.

- Ma cây? Thanh Đào phì cười:

- Cô ta ốm lắm sao?

- Cũng chẳng biết. Hồi nhỏ, anh có về quê gặp một lần, cũng chẳng có ấn tượng nào ngoài việc con nhỏ ốm nhom, anh hay ghẹo phá nó gọi là ma cây.

- Biết đầu bây giờ lớn lên, cô ta xinh đẹp ra. Vậy anh có đi không?

- Không.

Hoàn Vũ đáp một cách dứt khoát:

- Thời gian đi lên đó thà ở nhà ngủ còn sướng hơn, hay là đến sân chứng khoán xem giao dịch, giá cổ phiếu.

Thanh Đào cười trêu:

- Anh giống... pê-đê quá đi, suốt ngày lo chơi, lo ngủ, may là mê làm giàu, chứ con gái nào cũng không mê, nên ba anh sốt ruột chứ gì.

Hoàn Vũ trợn mắt:

- Nè! Anh kị hai tiếng pê-đê lắm nghen. Pê-đê hả...

Hoàn Vũ quay sang tinh nghịch giăng ngựa Thanh Đào ra, định cúi xuống hôn cô, Thanh Đào giật mình khi gương mặt Hoàn Vũ sát mặt cô, cô hồi hộp khép mắt lại.

Song... Hoàn Vũ đã buông Thanh Đào ra, cười khi:

- Đùa thôi, anh mặc kệ ai nói anh pê-đê.

Nằm lẫn người ra, Hoàn Vũ tiếp tục lót tay dưới ót nhìn lên trời xanh. Thanh Đào nhìn sững Hoàn Vũ, sao cô thấy tiếc giây phút "nóng bỏng" vừa qua. Cô định ninh Hoàn Vũ sẽ hôn cô và cô sẽ nói với anh cô yêu anh, chuyện cô với Duy Tân là chuyện phịa, cô nói ra để thử lòng anh ấy mà.

Đồ ngốc?

Thanh Đào vùng vằng ngồi dậy. Sao cô thấy tức giận và ghét Hoàn Vũ quá.

Hoàn vũ ngơ ngác hỏi:

- Đi đâu vậy Đào?

Thanh Đào nhạt nhẽo:

- Chán rồi, về nhà đi nghiên cứu giá chứng khoán kiếm tiền. Anh không biết em là đứa tham tiền, mới trúng đậm đã ghiền rồi sao?

Hoàn Vũ phì cười, đùa:

- Biết rồi! Bà là người giàu thứ một trăm nhờ trúng cổ phiếu.

Tung người ngồi dậy như con khỉ tinh nghịch chơi trò nhào lộn, Hoàn Vũ đuổi theo Thanh Đào, anh thân mật và tự nhiên ôm vai cô nghêu ngao hát.

Nếu có ai hỏi: kẻ nào khổ nhất

Xin thưa: Chính kẻ Đào hoa

Mới quen có một nàng đã muốn chết

Quen từ lum... có nước bán nhà.

Thanh Đào mắc cười quá nên thụi vào hông Hoàn Vũ một cái. Người gì đâu vô tình đến thành ngốc, ai tin lời nói hay đùa kia, bé cái lắm ngay. Ai đời cô

khoe anh, Duy Tân đeo theo cô như đĩa, anh vẫn tỉnh bơ, sao không chịu động não tí nào?

Ngả đầu vào ngực Hoàn Vũ, Thanh Đào dịu dàng.

- Vũ này! Có khi nào chúng ta không còn vui vẻ như thế này nữa không?

Hoàn Vũ nhún vai:

- Không biết!

Anh nói gọn hơn rồi lời Thanh Đào chạy, mặc cho cô hét ầm ĩ.

- **D**ì ơi! Con không muốn đi tí nào. Hay dì cho con ở nhà với dì.

Dì Ngọc vỗ lên đầu Phương Giao, mắng:

- Bậy nào! Phải nghĩ đến tương lai của con chứ. Ở mãi xứ khi ho cò gáy này, bao giờ mới tiến thân được. Dì nghèo quá, đâu có mãi lo cho con được, dì còn mấy em... Thôi thì có người cứu mang con là tốt rồi. Nhớ ở nhà người, phải siêng năng, thấy chuyện gì trái tai gai mắt là làm, đừng đợi biểu ghen con.

- Dạ.

Phương Giao dụi mắt vào ngực dì Ngọc, cô bịn rịn lưu luyến. Dù sao thì dì cũng nuôi cô từ lúc cô là đứa trẻ chưa biết gì. Mười mấy năm qua, dù nghèo và dù bị chồng nặng nề, dì cũng nuôi cô, đã đến lúc cô cần trả ơn dì. Về ở, với người đã mua cô, dì của cô còn có một số tiền, mà có thể tương lai cô cũng khá hơn. Biết như thế nhưng ra đi, lòng luống những ngậm ngùi.

- Chị Giao! Chị đi thiệt hả?

Thằng Tí hon giật áo Phương Giao. Phương Giao buông dì ra quay sang ôm nó, có gật đầu:

- Có đìp, chị sẽ về thăm các em.

Nói là nói như thế, chứ Phương Giao biết cô không nên trở về. Thành phố và Cà Mau đâu có gần, đi hơn mười hai giờ ngồi xe đò, và còn... Vô tình đôi mắt Phương Giao chạm vào mắt dượng, đôi mắt lúc nào cũng đỏ vì rượu, Phương Giao cắn môi quay đi. Cô sợ đôi mắt ấy, đôi mắt hay nhìn lên cô đầy tà ý.

- Xong hết chưa Giao ơi?

Ông Bằng bước vào nhà, ông phải khom người xuống bởi mái nhà tranh thấp lè tè, trong nhà nhờ nhờ tối, ông nhìn hai dì cháu:

- Không sao đâu, thỉnh thoảng tôi cho cháu về thăm nhà mà.

Nhưng dì Ngọc nhẹ lắc đầu. Đừng về nhen con! Phương Giao hiểu câu nói của dì, cô sẽ đi mà không có về. Nếu như hôm ấy dì về không kịp và nện đòn gánh vào lưng chồng mình, cuộc đời Phương Giao đã bị vùi dập rồi.

Ngước đôi mắt đầm lệ, Phương Giao nhìn dì với đôi mắt biết ơn, rồi chột ôm choàng lấy dì, khóc nức nở.

- Dì ơi...

- Đi đi con!

Ôm bọc quần áo dúi vào tay Phương Giao, dì Ngọc đẩy cô bé về phía ông Bằng:

- Đi đi con...

Phương Giao vừa bước đi vừa nhìn lại.

- Tí hon ơi! Đừng khóc nè em nhé. Còn cu Tí, phải biết phụ mẹ đó.

Nước mắt Phương Giao rơi nhạt nhòa khi xe chạy đi. Con đường ruộng màu nâu đen, cánh đồng lúa lụi lại sau lưng...

- **H**oàn Vũ!

Hoán Vũ thắng lại như chiếc xe hãm phanh gấp, nhìn cha cười cầu toàn:

- Dạ.

Ông Bằng không vui:

- Con lại đi chơi nữa à?

- Dạ... đâu có.

- Năm nay con không còn nhỏ nữa, bớt đi chơi và lo làm ăn đi.

- Dạ.

- Ba không thích con cứ đi với Thanh Đào.

- Tại sao ba ghét Thanh Đào chứ?

- Con không thấy con tuổi thân mà Thanh Đào tuổi dần, "dần thân tỵ hợi" tứ hành xung.

Hoàn Vũ cố không cười, mặt anh nhăn lại như khi ăn ớt:

- Thế kỷ hai mươi mốt rồi ba ơi, còn đi tin vào bói toán. Ba càng cấm, con còn muốn... yêu Thanh Đào xem có chết không.

Ông Bằng nạt đùa:

- Không được nói chơi kiêu đó. Ba đã dẫn Phương Giao về nhà, đừng có ăn hiếp nó. Con gái nhà quê khờ khạo, nó cần gì con phải giúp nó nghe chưa?

- Dạ.

Không thấy ông Bằng nói gì nữa, Hoàn Vũ vội đi nhanh lên lầu, không nghe ông gọi lại. Hoàn Vũ tuy đã sầm sầm cái đầu, nhưng anh vẫn sợ cha, ông rất nghiêm khắc, Hoàn vũ cũng chưa bao giờ dám trái ý ông.

Mới mở cửa phòng bước vào, điện thoại trong phòng đã reo, Hoàn Vũ vội đóng ập cửa lại. Chắc chắn là điện thoại của Thanh Đào thôi, dưới nhà nghe thấy, ông Bằng lại la cho. Đóng kín cửa phòng xong, Hoàn Vũ mới nhắc điện thoại nghe:

- Gì vậy Đào?

Giọng Thanh Đào tò mò:

- Sao, gặp con nhỏ ma cây chưa? Đẹp hay xấu? Chắc là khó đét như ma cây phải không?

- Suyt! Anh đang bị giữa nè. Chưa gặp con ma cây, mà cũng chẳng cần gặp, đã là ma cây thì đẹp... cái con khỉ khô.

- Nè! Đang có mục vui lắm, đến liền nghen?

- Không được đâu, cúp nha!

Tiếng chân bên ngoài, Hoàn Vũ tắt điện thoại mở cửa ra nhìn. Cái áo ai treo phát phơ ngoài ban công giống như ma, Hoàn Vũ nhú mày đi ra.

- Ái... á.

Nền nhà trơn ướt, Hoàn Vũ trượt dài như là trượt pa-tin, thân hình đổ sập sáu mươi ký nằm ngay đôn trên nền gạch đầy nước. Hoàn Vũ cố ngồi dậy, đau quá, nguyên bàn tọa của anh ướt nhẹp, còn điện thoại di động văng ra xa. Thì ra anh đập trúng xô nước, xô nước ngã, nước đổ đầy nhà, và bỗng dưng nhà anh thành nước biển mênh mông, anh vừa bắt được con ếch to cồ.

Hoàn Vũ cố đứng lên. Trước mắt anh là một cô nhỏ tóc kẹp, áo bà ba hoa, đứng khiếp đảm đưa nắm tay vào mồm, mắt mở to như mắt bò nhìn anh.

- Em... em xin lỗi...

Té đau, Hoàn Vũ quát tướng:

- Xin lỗi cái đầu của cô. Ai bảo cô lau nhà tôi dạ? Cái chân của tôi, chắc bong gân mất rồi.

Anh gườm gườm nhìn cô:

- Cô mới vào làm phải không? Còn không mau lau nhà cho khô, nhìn tôi cái gì.

Thái độ Hoàn Vũ dữ tợn quá, Phương Giao sợ muốn chết, may là ông Bằng đang đi lên.

- Gì vậy Phương Giao?

Phương Giao? Hoàn Vũ trợn mắt đến, lúc này anh mới nhớ ra con ma cây mà ba anh về tận đất Cà Mau rước lên. Cô ta lạ quá, có gầy nhom ốm nhách đầu, cô ta lớn bộn lên, nước da trắng hồng, mắt to đen, mái tóc dài đen nhánh đến thắt lưng, chỉ tại cô ta mặc áo bà ba quê mùa, thành ra anh ngỡ là ô-sin mới.

Không đợi Phương Giao trả lời, ông Bằng trừng mắt mắng Hoàn Vũ:

- Con la lỗi gì vậy, muốn bắt nạt Phương Giao à?

Hoàn Vũ tức giận chỉ vào người mình, người anh sưng ướt cả nước bắn:

- Ba nghĩ con ăn hiếp Phương Giao không hà, ba nhìn người của con nè... Ai biểu lau nhà, không biết làm thì để cho người làm làm, lau nền nhà ướt, con đi trượt té nguyên con, chưa bị gãy xương sống là may.

Phương Giao cúi gằm mặt sợ hãi. Xưa nay nhà cô ở quê, nhà nền đất, có lau nhà bao giờ đâu, di cô dặn thấy việc nên làm thì làm chớ đợi biểu, ai dè...

Ông Bằng lên tiếng bênh vực cho Phương Giao:

- Con lo nói chuyện điện thoại nên tông vào người Phương Giao thì có.

Rồi quay sang Phương Giao, ông dịu giọng:

- Phương Giao! Con không làm gì cả. Chuyện lau nhà dọn dẹp là của người làm, con cứ ngồi nghỉ ngơi đọc sách báo hay mở truyền hình xem.

- Dạ.

Phương Giao cảm động ông Bằng là người dung thôi, vậy mà ông dành cho cô tình cảm dịu dàng ấm áp như cha và con vậy. Cô còn lí nhí dạ, ông Bằng hét người làm lên lau dọn giữa đôi mắt khó chịu của Hoàn Vũ. Con chuột nhắt kia, ba anh nói là tam hợp thân, tý, thân có đáng giận không, thời này mà tin vào bói toán. Đồ bói ra ma, quét nhà ra rác.

Phương Giao đi thơ thẩn quanh vườn hoa. Hoa trong vườn thật đẹp, hoa hồng, hoa cúc nhưng đẹp nhất là những giò phong lan, cho nên ông Bằng quý như vàng.

- Gâu... gâu...

Con cún con bỗng chạy ào đến, Phương Giao mỉm cười cúi xuống bế nó. Cô âu yếm vuốt ve lên lớp lông trắng mượt của nó. Từ hôm cô về nhà này, ai cũng thương yêu cô và cư xử tốt với cô, ngay đến con cún đáng yêu này, chỉ có Hoàn Vũ là lúc nào cũng khó chịu với cô. Phương Giao không hiểu tại sao Hoàn Vũ có ác cảm với mình nữa.

Chuyện hôm đó anh trượt nước té đau, cô đâu có muốn. Hơn nữa, cô cũng đã xin lỗi anh rồi, người đâu quá nhỏ mọn. Bộ cô đáng ghét lắm sao?

Cố quên nỗi buồn xa nhà và quên sự khó chịu của Hoàn Vũ, Phương Giao bế con cún ngồi lên ghế xích đu trong vườn.

- Mi-na ơi Hay tội mình chơi trò đuổi bắt ghen?

Bỏ con Mi-na xuống, Phương Giao tinh nghịch chạy vòng vòng rồi bất thành linh quay ngược đầu lại chạy. Bị lỡ đà, con Mi-na ngã lộn nhào, đến buồn cười. Phương Giao ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Mà làm cho chị mà cười vỡ bụng ra mắt, Mi-na ơi.

Phương Giao tiếp tục chạy và lần này... ối.. Cô đâm sầm vào ông "khổng lồ", hai người cùng suýt ngã. Ông khổng lồ hét lên như trời sập:

- Cái gì vậy?

Phương Giao hoảng hồn không dám nhìn lên, lần này là lỗi của cô.

- Em... xin lỗi...

- Xin lỗi?

Hoàn Vũ quát:

- Làm ơn để con mắt lên đầu giùm cái, đừng có để dưới mắt cá chân, sao cứ nhè vào tôi vậy?

Chỉ vào mặt cô, anh quát tiếp:

- Tôi có khách, vào trong làm cho tôi hai ly nước uống. Làm cho đàng hoàng hay là lại làm đổ tháo ra.

Phương Giao cúi đầu lí nhí:

- Dạ.

- Dạ thì mau đi!

Nhìn theo Phương Giao, Hoàn Vũ hậm hực:

- Ma cây đây...

Thanh Đào phì cười:

- Anh ma cây thì có, cô ta xinh xắn dễ thương, ma cây gì.

Khen và cười ngoài miệng, chứ bụng dạ Thanh Đào lo lo. Con ma cây đầu có xấu, một nét duyên dáng ngăm của tuổi mười bảy. Hoàn Vũ ở chung một nhà nguy hiểm giống như lửa gần rơm vậy.

Ngồi xuống ghế đá, giọng Hoàn Vũ vẫn còn bực bội:

- Mắt bà để đâu hả mà bảo xinh đẹp? Bực muốn chết đây nè, suốt ngày cứ dọn dọn, dẹp dẹp đảo lộn mọi thứ trong nhà. Ba anh vui khen miết, còn anh chẳng vui chút nào.

Hoàn Vũ nói oang oang, mặc cho Phương Giao đang bung nước uống ra. Cô để cái khay nước lên bàn đá, định quay lưng đi, nhưng Hoàn Vũ gọi giật lại:

- Vào trong nhà làm cho tôi hai trứng gà ốp la, bánh mì nướng nóng lên nghen.

- Dạ.

Phuong Giao đá khế bỏ đi, cô tự an ủi mình: mặc kệ anh ghét cô, cô cứ chịu đựng. Ngày hôm qua, ông Bằng hứa cho cô đi học tiếp, lời hứa đó khiến Phuong Giao mừng quýnh, dù Hoàn Vũ có đẩy cô ngã xuống tám tầng địa ngục, cô cũng cố chịu.

Chiên mấy, cái trứng và nướng bánh mì, Phuong Giao vội mang ra, cô đựng vào ông Bằng vừa về đến.

- Giờ này con còn làm thức ăn sáng, cho thằng Vũ phải không?

Phuong Giao thật thà gật đầu:

- Dạ, anh Vũ bảo.

- Nhiệm vụ này đâu phải của con, mang vào bếp đi?

- Dạ, nhưng mà anh Vũ...

- Cát đi! Mười giờ rưỡi sáng gần mười một giờ rồi mới chịu dậy, ban đêm lo thức chơi games, sáng dậy trưa trưa trật, không chấp nhận được kiểu sống này. Bác đưa cháu về đây là để chuẩn bị cho năm học mới, không phải để Hoàn Vũ sai vặt, cháu hiểu chưa?

- Dạ hiểu, nhưng mà mang vào bếp lại bỏ đi, bác cho cháu mang ra cho anh Vũ.

- Lần sau nó có sai cháu, cháu đừng thèm làm nghe chưa?

Phuong Giao vừa mang ra, Hoàn Vũ nạt vào mặt cô:

- Sao lâu dữ vậy? Lâu lâu quá, tôi không muốn ăn nữa, cô ăn hết đi, tôi đi ăn ngoài.

Hoàn Vũ kéo Thanh Đào đứng lên đi ra xe lái đi mất. Phuong Giao đứng tần ngần nhìn anh. Được, anh không ăn thì tôi ăn vậy. Anh có biết, ở quê tôi những đứa em tôi, con dì Ngọc, chúng thèm những món này chảy nước miếng, cũng không có tiền mua ăn. Còn anh giàu có nên phung phí tiền bạc.

Ngồi xuống ghế đá, Phuong giao xé bánh mì quyết vào trứng chiên, bỏ vào mồm nhai ngồm ngoàm, ăn ngon lành. Ăn được phân nửa, cô gọi Mi-na:

- Mi-na, Ra chỉ bảo nè.

Con Mi-na nhảy phóc lên lòng Phuong Giáo, cô bế nó, rồi chủ một miếng, tớ một miếng, cô nói với con cún như người bạn thân:

- Mày sướng lắm nghen Mi-na. Ở quê tao, con Tí hon, rồi thằng cu Tí, con Vàng nữa, con Tền nè... đâu có món ăn này.

Phương Giao hôn lên chóp mũi con Mi-na, sao cô nhớ mùi mồ hôi của dì. Còn mẹ cô bà đang ẩn náu trong đám mây nào thế? Cô thèm có mẹ như chuyện Nghi Xuân gặp mẹ Cúc Hoa vậy.

- Mẹ ơi! Mẹ đang ở nơi nào trên cao vậy?

- **P**hương Giao!

Hoàn Vũ hét toáng lên. Một chiếc giày của anh bỗng dung biến mất, một việc chưa từng có. Anh là con người bừa bãi, song anh luôn nhớ mình bỏ thứ gì ở chỗ nào.

- Dạ.

Phương Giao giật thót người. Cứ mỗi lần Hoàn Vũ hét là cô muốn đứng tim, cô nuốt miếng cơm trong miệng, Phương Giao buông đũa chạy lên nhà, vừa đi vừa lau miệng:

- Anh Vũ gọi em?

Hoàn Vũ gờm gờm cầm một chiếc giày dí vào mũi Phương Giao.

- Còn một, chiếc nữa ở đâu hả? Đi tìm mau lên!

- Dạ...

- Dạ dạ cái gì, mau lên, trễ giờ làm của tôi.

Phương Giao lau bàu, trở chứng gì thế, hôm nay dậy sớm còn bảo đi làm. Tuy nhiên Phương Giao vẫn tìm cho Hoàn Vũ. Quái lạ! Chiếc giày biến đi đâu nhỉ? Rụt rè Phương Giao bảo:

- Hay anh Vũ mang đôi giày khác?

Hoàn Vũ có cả chục đôi giày, Phương Giao cầm lên một đôi còn rất mới.

- Không.

Tiếng "không" khô khốc và cọc cằn, suýt nữa Phương Giao làm rơi đôi giày đang cầm trên tay, cô sợ hãi lùi lại. Hoàn Vũ gằn giọng:

- Tôi thích đôi này, đi tìm mau lên.

Bảy giờ mười lăm, sắp đến giờ Phương Giao phải đến trường, cô còn thay quần áo và đạp xe đi, nếu tìm giày cho Hoàn Vũ, trễ giờ học của cô mất. Nhưng cô cũng không đi tìm giày cho Hoàn Vũ, hai ngày nay ông Bằng ra Hà Nội, nên Hoàn Vũ mới dám hoành hợ cô như thế này. Hoàn Vũ giống như ông thần ác trong nhà này vậy, đi thì thôi, về nhà anh cứ nhắm vào cô trút cơn giận, như cô là kẻ chọc anh nổi giận.

Vừa đi ra cửa, Phương Giao đụng vào chị bếp, tay cầm một chiếc giày:

- Cậu Vũ coi nè!

- Trời đất ơi...

Hoàn Vũ hét lên như trời sập. Anh lao tới giật phăng chiếc giày, gầm lên như hổ dữ:

- Còn gì đôi giày của tôi nè trời. Chị Hai, tại sao vậy?

Đôi giày bị rách te tua. Chị Hai lăm lét nhìn Phương Giao. Sản phẩm này là "chiến công" của Mi-na, con chó Phương Giao cưng như vàng, nó nghịch ngợm hay tha giày dép. Mang ra vườn hoa cắn hư nát.

- Phương Giao!

Hoàn Vũ ném chiếc giày qua đầu Phương Giao như muốn giết cô chết. Anh không mấy tiếc đôi giày, khi mà anh có cả trăm đôi để mang, nhưng mà mỗi ác cảm với Phương Giao cứ tăng, cho nên anh sẵn sàng trút thịnh nộ vào cô.

- Cái này là con chó của cô mà ra cả. Chị Hai, ra ngoài bắt con chó đó vào đây cho tôi.

Chị Hai chưa kịp dạ, đúng lúc con Mi-na chạy lon ton vào, cổ đeo lục lạc rung rinh, nó tinh nghịch cắn vào chân Hoàn Vũ.

Bình! Hự! Hoàn Vũ dang chân đá mạnh vào bụng con chó nhỏ, nó văng vào vách tường, kêu ăng ăng đau đớn, rồi quay đầu chạy cong đuôi.

Đau đứt ruột, Phương Giao chạy theo con chó.

- Đứng lại đó!

Hoàn Vũ hầm hầm:

- Tôi ra lệnh cho cô, mang con chó ném ra đường cho tôi. Tôi mà còn thấy nó trong nhà này, tôi đập chết tươi, đồ phá hoại mà.

MẮNG câu này, Hoàn Vũ còn ám chỉ Phương Giao, sự có mặt của cô trong nhà này khiến anh khó chịu.

- Ra ngoài!

Gạt Phương Giao ra, Hoàn Vũ đóng cửa phòng lại. Lúc này, Phương Giao mới chạy đi tìm con Mi-na. Nó chạy trốn sau lùm cây nguyệt quế, miệng còn kêu ăng ăng.

Phương Giao quỳ thụp xuống, ôm con chó mà chảy nước mắt:

- Đau lắm hả? Cũng tại cung, sao phá giày của anh Vũ.

Vuốt ve con chó đến mấy phút, Phương Giao phát hoảng. Bảy giờ ba mươi! Ôi! Trễ giờ học...

Buông nó ra, Phương Giao chạy nhào về phòng, cuống cuống thay quần áo, chải tóc, ôm cặp, chạy ù xuống nhà đẩy xe đạp.

Ôi trời! Lại đại họa gì nữa đây? Cái xe đạp xẹp tan tành. Phương Giao chạy ra công, lúc Hoàn Vũ vừa lên xe. Cẩn nhẹ môi, Phương Giao tự bảo mình, để không bỏ học, cô nên cuối mặt xin Hoàn Vũ cho cô quá giang. Trên đường đến công ty, anh có đi qua trường cô đang học mà.

Rụt rè, Phương Giao đến bên xe Hoàn Vũ, cô gõ nhẹ tay lên cửa kính:

- Anh Vũ!

Gõ đến lần thứ hai, Hoàn Vũ mới hạ kính xe xuống, xẵng giọng:

- Gì nữa? Sáng giờ ám quẻ chưa đủ hả?

- Anh Vũ... cho em quá giang đến trường với, xe em xẹp bánh rồi.

Thật ra, trước khi đi Hà Nội, ông Bằng có bảo Hoàn Vũ, mỗi sáng đưa Phương Giao đi học, cô đi xe chưa thạo mấy, mà đường thành phố thì có quá nhiều xe, nhưng Hoàn Vũ đâu có thèm, cứ nhìn thấy Phương Giao là anh nổi giận rồi.

Hoàn Vũ cười nhạt:

- Tôi mà đi làm tài xế cho cô hả? Còn lâu!

Quay kính xe lên, Hoàn Vũ thản nhiên lái xe ra công, còn cố ý nổ máy xe lớn, xịt khói đen lại phía sau. Phương Giao tiu nghỉu và buồn rầu nhìn theo. Bất giác, cô tủi thân đến khóc. Người đâu quá ác độc, còn mười phút nữa trường đóng cổng, phải bỏ buổi sáng nay, Phương Giao lo lắng không yên.

Không, cô không chịu thua. Biết cô bỏ học, con người ác độc này có dịp mắng mỏ. Cô bặm môi, Phương Giao lao đi, cô chạy nước rút như một vận động viên chạy thi Marathon, đôi chân thoăn thoắt trên đường nhựa.

- Cô Phương Giao!

Quyền áp xe vào sát Phương Giao, chạy chậm lại:

- Xe đâu mà chạy bộ vậy?

Nhận ra Quyền, anh chàng trợ lý của ông Bằng, Phương Giao mừng quýnh:

- Anh Quyền, cho em quá giang với!

Quyền dừng xe lại:

- Lên xe đi!

Phương Giao vội leo lên ngồi phía sau, vừa thở mệt:

- Anh Quyền chạy xe nhanh giúp em nhen.

- Được rồi!

Quyền vô số xe phóng tới trước, anh chạy luôn lách như đánh võng. Hơi sợ, nhưng Phương Giao không còn cách nào khác. Két... Quyền thủng xe lại lúc cánh cổng trường vừa toan đóng lại. Phương Giao nhảy xuống xe.

- Bác ơi! Cho cháu vào với!

Chạy vào bên trong, Phương Giao mới quay lại, cười với Quyền:

- Cảm ơn anh Quyền nghe, anh đi làm đi.

Quyền cười gật đầu chạy xe đi. Anh bỗng chú ý đèn cô bé đáng què mùa, nhưng cô bé cũng xinh quá đấy chứ.